

De Redactie van De Groene Amsterdammer

Frederiksplein 22-24,
AMSTERDAM-C

Mijne Heren,

Met veel belangstelling heb ik het boekje van Barr gelezen. Het begin vind ik inderdaad voortreffelijk. Zoals het gewoonlijk gaat is de probleemstelling, die hier bijzonder goed is, beter dan de oplossing die aanbevolen wordt. Het tweede gedeelte van het geschrift is naar mijn smaak dan ook minder overtuigend. Met de hoofdlijn, als ik die goed begrijp, ben ik het weliswaar een heel eind eens. Ook naar mijn mening is een van de grootste vraagstukken van mondiale economische politiek gelegen in de verheffing van de levensstandaard van het Verre Oosten en deze verheffing zal zeer zeker niet kunnen worden verkregen zonder dat veel belangrijker bedragen door het Westen ter beschikking worden gesteld dan tot nu toe het geval is. Een der grootste complicaties is echter de tendentie, die er, althans naar de mening van een aantal deskundigen, in het Verre Oosten bestaat, dat de vergroting van de nationale productie zich in bijna niets anders omzet dan een stijging van de bevolking, die op praktisch hetzelfde peil blijft voortleven. Cijfers over deze kwestie zijn niet eenvoudig te verkrijgen, maar de indruk van vele deskundigen is dat bijv. ook in Indonesië deze groei in de breedte aanmerkelijk belangrijker is geweest dan wat men de groei in de diepte zou kunnen noemen (de verhoging van de levensstandaard). Indien het ongeveer zo ligt zou de oplossing van het bevolkingsvraagstuk in deze landen een tweede, ten minste zo belangrijke voorwaarde zijn ter verhoging van de levensstandaard. Vanuit Westers standpunt gezien zou men dan kunnen stellen dat, zolang het bevolkingsvraagstuk niet is opgelost, de aan het Oosten bestede bedragen bijna vergeefs zouden zijn ter beschikking gesteld.

Over deze hoogst belangrijke kwestie spreekt het boekje niet. Een antwoord op deze vraag moet eerst worden gegeven alvorens een fors programma kan worden ontwikkeld.

Een ander aspect van de zaak werd onlangs in de Engelse Economist (Juni 2, blz. 1277) aangeroerd. Deze stelde dat zowel onder Point 4 als onder het Colombo-plan niet zozeer de beschikbaarstelling van fondsen, alswel de bestedingsmogelijkheden daarvan in de Oostelijke landen zelf het knelpunt vormden in de oplossing van deze kwestie van de eerste orde voor de wereld economie en de wereldpolitiek.

Wie pleit voor drastische verhoging van de hulp aan het Oosten - en ik ben geneigd me tot de voorstanders van deze gedachte te rekenen - heeft daarom tot taak deze twee belangrijke aspecten van de zaak mede in zijn voorstellen te betrekken.

Wat de politieke zijde van de zaak betreft komt het me voor dat er voldoende organen zijn waar deze kwestie naar voren kan worden gebracht, zodat me het verband met de gedachte van de Wereld-Assemblée slechts zwak lijkt. Wel zou ik gaarne toegeven dat het voor bepaalde belangrijke punten van economische politiek zijn betekenis kan hebben wanneer voorstellen "van onderop" worden gepropageerd. Daartoe dienen deze voorstellen dan echter ook een antwoord te geven op alle belangrijke zijden van het probleem. M.i. zou men in elk geval goed doen

112

De Redactie van De Groene Amsterdammer

Frederiksplein 22-24,
AMSTERDAM-C

Mijne Heren,

Met veel belangstelling heb ik het boekje van Barr gelezen. Het begin vind ik inderdaad voortreffelijk. Zoals het gewoonlijk gaat is de probleemstelling, die hier bijzonder goed is, beter dan de oplossing die aanbevolen wordt. Het tweede gedeelte van het geschrift is naar mijn smaak dan ook minder overtuigend. Met de hoofdlijn, als ik die goed begrijp, ben ik het weliswaar een heel eind eens. Ook naar mijn mening is een van de grootste vraagstukken van mondiale economische politiek gelegen in de verdeling van de levensstandaard van het Verre Oosten en deze verdeling zal zeer zeker niet kunnen worden verkregen zonder dat veel belangrijker bedragen door het Westen ter beschikking worden gesteld dan tot nu toe het geval is. Een der grootste complicaties is echter de tendentie, die er, althans naar de mening van een aantal deskundigen, in het Verre Oosten bestaat, dat de vergroting van de nationale productie zich in bijna niets anders omzet dan een stijging van de bevolking, die op praktisch hetzelfde peil blijft voortleven. Cijfers over deze kwestie zijn niet eenvoudig te verkrijgen, maar de indruk van vele deskundigen is dat bijv. ook in Indonesië deze groei in de diepte zou kunnen noemen (de verhoging van de levensstandaard). Indien het ongeveer zo ligt zou de oplossing van het bevolkingsvraagstuk in deze landen een tweede, ten minste zo belangrijke voorwaarde zijn ter verhoging van de levensstandaard. Vanuit Westers standpunt gezien zou men dan kunnen stellen dat, zolang het bevolkingsvraagstuk niet is opgelost, de aan het Oosten bestede bedragen bijna vergeefs zouden zijn ter beschikking gesteld.

Over deze hoogst belangrijke kwestie spreekt het boekje niet. Een antwoord op deze vraag moet eerst worden gegeven alvorens een fors programma kan worden ontwikkeld.

Een ander aspect van de zaak werd onlangs in de Engelse Economist (Juni 2, blz. 1277) aangeroerd. Deze stelde dat zowel onder Point 4 als onder het Colombo-plan niet zozeer de beschikbaarstelling van fondsen, als wel de bestedingsmogelijkheden daarvan in de Oostelijke landen zelf het knelpunt vormen in de oplossing van deze kwestie van de eerste orde voor de wereld-economie en de wereldpolitiek.

Wie pleit voor drastische verhoging van de hulp aan het Oosten - en ik ben geneigd me tot de voorstanders van deze gedachte te rekenen - heeft daarom tot taak deze twee belangrijke aspecten van de zaak mede in zijn voorstellen te betrekken.

Wat de politieke zijde van de zaak betreft komt het me voor dat er voldoende organen zijn waar deze kwestie naar voren kan worden gebracht, zodat me het verband met de gedachte van de Wereld-Assemblée slechts zwak lijkt. Wel zou ik graag toegeven dat het voor bepaalde belangrijke punten van economische politiek zijn betekenis kan hebben wanneer voorstellen "van onderop" worden gepropageerd. Daar toe dienen deze voorstellen dan echter ook een antwoord te geven op alle belangrijke zijden van het probleem. M.i. zou men in elk geval goed doen

onderzoeken op de wijze zoals dat is gedaan voor het werkloosheidsvraagstuk, waar de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties eveneens enige experts om een rapport heeft gevraagd. Als een der expertst zou ik in elk geval naar voren willen brengen de Australische econoom en statisticus Colin Clark, die meer dan enig andere statisticus over gegevens beschikt die hierbij van betekenis kunnen zijn. Daarnaast zou men uiteraard verstandig doen enige Amerikaanse deskundigen en deskundigen uit de Oosterse landen zelf aan te trekken. Het totale aantal zou niet te groot moeten zijn, bijv. 5. Het rapport zou op korte termijn geleverd kunnen worden.

Hoogachtend,

onderzoeken op de wijze zoals dat is gedaan voor het werkloosheids-
vraagstuk, waar de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties
eveneens enige experts om een rapport heeft gevraagd. Als een der
experts zou ik in elk geval naar voren willen brengen de Australische
econoom en statisticus Colin Clark, die meer dan enig andere statisti-
cus over gegevens beschikt die hierbij van betekenis kunnen zijn. Daar-
naast zou men nimmerd verstandig doen enige Amerikaanse deskundigen
en deskundigen uit de Oosterse landen zelf aan te trekken. Het
totale aantal zou niet te groot moeten zijn, bijv. 5. Het rapport zou
op korte termijn geleverd kunnen worden.

Hooftschend,